

- יז. א. האם רשאי בני העיר לקבוע שכר לפועלים, וכן להטיל קנסות ועונשים על העובר על תקנותיהם?
 ב. קופה של צדקה — בכמה אנשים היא נגבית ובכמה היא מתחלקת לנוקקים, ומדוע?
 ג. האם ממשכנים וכופין על הצדקה?
 ד. אלו הלכות מוטלות על גבאי הצדקה כדי לנקות עצמם מן החשר?
 א. כן. (ואף ביכולתם לחייב את בני העיר לצאת בגופם ולטרוח עבור צרכי העיר — 'נפקי באוכלווא'. וע' ב'אילת השחר' שאין זה בגדר חיוב ממוני). ואולם כאשר יש שם אדם חשוב, אינם רשאים להסיע על קיצתן שלא בידיעתו. (ט).
 ב. נגבית בשנים ולא באחד, ולא משום חסרון בנאמנות, (ולכך גם אין מחשבין עם גבאי צדקה, כי באמונה הם עושים. להלן ט), אלא משום שיש בה ענין שררה, שלעתים צריכים לכפות על גבייתה. ומתחלקת בשלושה, שיש בחלוקתה צורך לעיין ולהכריע בדיני ממונות.
 ג. בעשיר — כן. (ויש שיטה שאין כופין אלא בדברים, אא"כ קבלו על עצמם שיכופו אותם הגבאים. עתוס'. ואם יורדים לנכסיו לצורך צדקה — ע' בכתובות מט ובראשונים).
 ד. אינם רשאי לפרוש זה מזה; מצא מעות בשוק — לא יתננו לתוך כיסו אלא לארנק של צדקה ולכשיבוא לביתו — יטלם; מחליפין פרוטות הנחושות למטבעות עמידות — לאחרים אבל לא לעצמם; אין מונים אותם שנים שנים אלא אחד אחד.

דפים ט — י

- יח. א. האם בודקין את העניים הבאים להתפרנס מקופת הקהל?
 ב. האם מחלקין מן הקופה לעניים הלמודים לחזר על הפתחים?
 ג. מהו השיעור המינימלי של חיוב נתינת צדקה?
 ד. מי גדול ממי, העושה את הצדקה או המעשה אחרים לתתה?
 ה. אלו מעלות ותגמול שכר טוב (שהוזכרו בסוגיא) יש בנתינת הצדקה?
 א. רב הונא אמר: בודקין למוזנות ואין בודקין לכסות, אלא נותנין לו כסות מיד. ורב יהודה אמר להפך: אין בודקין למוזנות אבל בודקין לכסות. (יו"ד רנא, י).
 ב. עני המחזר על הפתחים אין נותנים לו מן הקופה מתנה מרובה, (כדי סעודה. תוס'), אלא מתנה מועטת.
 ג. לעולם אל ימנע אדם עצמו מלתת שלישיית השקל בשנה. 'וכל הנותן פחות מזה לא קיים מצוה'. (לשון הרמב"ם).
 ד. גדול המעשה יותר מן העושה.
 ה. שקולה הצדקה כנגד כל המצוות; מצלת מעול מלכות ונוגשים ומביאה שלום השקט ובטח; מכפרת (כשם שמחצית השקל היתה מכפרת בזמן ביהמ"ק); כופה אף (וחמה — מחלוקת); מציילה ממות, מדינה של גיהנם, ממיתה משונה; הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, והמפייסו בדברים, שמדבר על לבו דברי ניחומים — ב"א ברכות, כמפורט בכתוב; הרודף אחר הצדקה — הקב"ה ממציא לו מעות ועושה בהן צדקה, וכן ממציא לו בני אדם מהוגנים לעשות להם צדקה; הרגיל לעשות צדקה, זוכה לבנים בעלי חכמה, עושר ואגדה.

יט. מגין ש:

- א. — מצורע בימי חלוטו מטמא אדם?
 ב. — מצורע בימי ספורו (=בשבעת הימים שבין טהרת הצפורים להבאת קרבנותיו) מטמא אדם וכלים במגע?
 ג. — שרץ מטמא אדם?